

மறேறிசயிற் சரி யனப் போய் விழுந்த மறநைந்திட் டான் ;
மலெ லிருட் கருங் கடலில் விழுந்த திந் தலகும் !
தோற்றியபுங் காவனமும் துளிரும் மலரக் குலமும்
தோன்றவில் லை; ஆயினும் நான் ஏதுரைப் பனே அட்டா!
நாற்றிசயின் சித் திரத்தை மறதை திரூள் , என்றன்
நனவிலுள் ள சுந்தரியை மறகைக் க வசமில் லை!
மாற்றுயர்ந் த பொன்னுருக்கி வடிவெடுத்த மங்கை
மனவெளியில் ஒளிசெய்தாள் என்தகத் தகாயம் !

புன்னயின் கீழ்த் தின்னயிலே எனைஇருக்கச் சொன்னாள் .
புதுமங்கை வரவுபார்த்த திருக்கையில்லே, அன்னாள் ,
வண்ணமலரக் கட்டத்தில் , புள்ளினத்தில் , புனலில் ,
வானத்தில் , எங்கெங்கும் தன்னழகைச் சிந்திச்
சின்னவிழி தழுவும் வகை செய்திருந்தாள் ! இரவு
சேர்ந்தவாடன் என்னுளத்தைச் சேர்ந்துவிட்டாள் ! எனினும்
சன்னத்த மலருடலை என்னிருகை ஆரத்
தழுவும்மட்டும் என்னுயிரில் தணிவதுண்டோ காதல் ?

என்னுளத்தில் தன்வடிவம் இட்டஎழில் மங்கை
இருப்பிடத்தில் என்னுருவம் தன்னுளத்திற் கொண்டாள் ;
மின்னொளியாள் வராததுதான் பாக்கியிந்த நரேம்
வீறிட்ட காதலுக்கும் வலேகட்டல் உண்டோ ?
கன்னியுளம் இருளென்று கலங்கிற்றோ! கட்டாக்
காவலிலே சிக்கி அவள் தவித்திடுகின்றாளோ!
என்னென்பனே அதோபிரிக் கின்றதுவெண்ணிலவும் !
எழில்நீ லவான் எங்கணும் வயிரக் குப்பை!

மாலபைபோ ததை துரத்தி வந்தஅந்திப் போதை
வழியனுப்பும் முன்னிருளை வழியனுப்பி விட்டாக்
கோலநிலா வந்திங்கே கொஞ்சுகின்ற இரவில்
கொலைபுரியக் காத் திருக்கும் காதலொடு நான்தான்
சோலநைடுவே மிகவும் துடிகின்றனே ; இதனைத்
தோகையிடம் போயுரைக்க எவருள்ளார் ? அன்னாள்
காலிலணி சிலம்புதான் கலீ ரனெக் களோதோ?
கண்ணெதிரிற் காணனோ பண்ணரசையிங்கே?

தண்ணிலவும் அவள் முகமோ! தாரகைகள் நகையோ!
தளிருடலைத் தொடும் உணர்வோ நன்மணஞ்சேர் குளிரும் !
விண்ணீ லம் கார்குழலோ! காணும் எழிலெல்லாம்
மலெ லியின் வாய்க் கள் வறியோ! அல்லிமலரத் தனின்
வண்டின் ஒலி அன்னவளின் தண்டமிழ்த்தாய் மொழியோ!
வாழியிடுங் கிவையெல்லாம் எழுதவரும் கவிதை!
கண்டெடுத்தனே உயிர்ப்புதயைல் ! அதோ வந்துவிட்டாள் !
கண்டெழுத முடியாத நறுங் கவிதை அவளே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaathal.htm#dt114>